



# ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина



Година XVIII

Број 42

Септембар 2020.

<http://www.paracinac.com/>

**ПАРАЋИНСКА  
ПАМЕТАРНИЦА**

**Јован Петровић Ковач**

**Песме Слађане Ристић**

**Нови сазив скупштине Параћина**

**СПОРТ**

*Удружење Параћинаца  
и пријатеља Параћина*



## ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

### ПОТПУНИЈИ УВИД У ДИНАСТИЈУ ВУКОСЛАВИЋА (ЦРЕПОВИЋА) И ЊИХОВЕ ВОЈНЕ ЗАПОВЕДНИКЕ ОРЛОВИЋЕ

Пише: Мирослав ДИМИТРИЈЕВИЋ

Најпознатија средњовековна династичка лоза у Средњем Поморављу у 14. и 15. веку била је династија Вукославића, господара петрушке области, а њу чине: родоначелник Вукослав, његова два сина Цреп и Држман, Црепов син Венедикт и кћер Анисија, тако данас пише у званичној историјској литератури, као и на одговарајућим интернет сајтовима који се баве овом тематиком. Међутим у тим породичним описима династије Вукославића свакако постоји неколико „белих мрља“, празнина или непознаница, па ћемо покушати да их осветлимо.

Први писани траг о жупану Вукославу, то су познате чињенице, али да их ипак споменемо, као господару „Пустоши Петруше“ налазимо у повељи цара Душана, писану после 1346. године, којом дарује жупану Вукославу „Пустош Петрушу“ као баштину у трајно наследство. Према повељи цара Уроша, писаној 15. октобра 1360. године у Штимљу на Косову, која се сада чува у Хиландару, жупан Вукослав се поново помиње као дародавац. Он је царској Лаври даривао цркву Пресвете Богородице лешјанске. У тој повељи цар Урош оловљава Вукослава са „верни и многољубиви властелин царства ми Влкосав“. У истој хрисовуљи се каже да је Вукосав својим трудом и на својој баштини сазидао цркву Матери Божјој и сада је дарује Хиландару за спас душе своје. Уз цркву Вукослав је даривао и села: Лешје, Доњу Мутницу (Горњу Петру, више не постоји), Бресницу (више не постоји), Зубарје (више не постоји) и Невидово у Заструми (данас Доње и Горње Видово). Вукослав је био врло вешт ратник, имао је снажну војну формацију, и био је један од бедема србске државе на истоку. Умро је највероватније у распону од 1360. – 1371. године. Како се после Маричке битке (1371.) име жупана Вукослава не помиње, сматра се да је погинуо у бици на Марици, али је иза себе оставио сигурне границе свог властелинства и Србије.

Наиме, Вукослав је поред два сина Црепа и Држмана имао и кћер чије световно име, нажалост, није забележено, али је упамћено њено монашко име - Анисија. Жупан Вукослав је око 1360. године, знатно пре Маричке битке (1371.) заједно са Црепом и Држманом, обновио „други Петрус“ на планини Баби, односно дозидао и утврдио град из времена србско-ромејског цара Управде, Правде или Правдољуба, иначе у званичној историји познатог као Јустинијан Први (6. век). Потом је

господар Петрушке области Вукослав „за војног заповедника поставио свог зета из властелинске породице Орловића“ (Видан Николић „Пријезда и Јелица“, Легенда, Чачак, 2008, стр.23). Дакле, жупан Вукослав је имао, поред два сина, и кћер, коју је удао за главног заповедника града Петруса на Баби, испод којег је доградио, јер је и пре њега ту испод Бабе постојала црква, односно на темељима старе цркве сазидао цркву Пресветој Богородици. Северно испод цркве, на једној косој падини, а изнад села Лешја, и данас се познају темељи куле, у народу познате као „Кула Орловића Павла“. Да подвучемо: и народно предање и аутор Видан Николић, којег смо цитирали, говоре у прилог нашој тези да је Вукослав имао и треће дете – кћер, удату у војничку породицу Орловића. Кћерка жупана Вукослава звала се у монаштву Анисија. Монахиња Анисија је кћер жупана Вукослава, закалуђерила се у познијим огдинама, какав је и био обичај код србске властеле, и да би стекла право да на Светој Гори буде сахрањена, Вукослав је поменутом манастиру даривао село Бусиловац као метох. Ово село и данас слави сеоску славу Светог Пантелејмона, у његовом атару постоји старо црквиште Светог Пантелејмона, а један потес се зове „Грчко“, што још директније поткрепљује причу о сестри Анисији. Калуђерица Анисија умрла је 1426. године, и њене мошти почивају у лаври Светог Атанасија.

Жупана Вукослава, који је највероватније погинуо у Маричкој бици, на престолу га је заменио старији син Цреп, са титулом жупана и војводе, док се други Вукослављев син Држман замонашио под именом Дионисије. Жупанову столицу у Петрушкој жупи, дакле, наслеђује његов син Цреп, који је повељом од 1375. године даривао лаври Светог Атанасија на Светој Гори, заједно са братом Држманом, села Горњу Мутницу, Горњу Петру (данас Доња Мутница), и „трг на Паракиновом броду“, када се уједно име данашњег Параћина први пут помиње званично у неком историјском документу. У средњовековним летописима (*Хаџи Јордановом* и *Бранковићевом*) стоје записи: „Уби Цреп и Витомир Турке на Дубравници. Дек. 25“, „Сије лето бист Црепов бој на Дубравници“, а ради се о 6889. години по старосрбском календару. То се догодило на Божић 1380/81. године. О месту битке Дубравници постоји неколико мишљења. Једно од могућих разбојишта је Дубравница код Давидовца, поље где се данас налази спортски аеродром, друго се налази код села Крежбинца, поред главног аутопута Е75, где је некада вероватно пролазио Цариградски друм, а трећа могућа локација битке на Дубравници је јужно од Јовановачке реке, која се у средњем веку, па све до 19. века, звала Шупељак. На том потесу и данас постоје микро топоними: Бојиште, Разбојиште, Претрковац, Дубрава... Без обзира на спорења историографа, битка на Дубравници је велика победа србске војске, која је имала итекава морални одјек и значај у Моравској Србији кнеза Лазара. То је уједно био први турски напад на

границе Лазареве Србије. После ове битке Турци више нису смели да нападају на Србију, све до 1386. године када је дошло до битке на Плочнику, код Ниша.

Жупан и војвода Цреп је имао два сина. Старијем не знамо име, а другом сину знамо само монашко име – Венедикт. Цреп је имао и треће дете – кћер. Народно предање, које смо чули више пута у Петрушкој области, као и лично уверење, потврђује нам и следећи запис: „Жупан Цреп је имао два сина и кћер. Старији син је страдао на Косову, заједно са оцем, а млађи син се по породичној традицији закалуђерио и у монаштву се звао – Венедикт. Кћи се удала у један огранак властелинске породице Орловић – а ти Орловићи су били војни заповедници у другом Петрусу, старом градићу на врху брда Баба, више села Лешја – и тамо изродила троје деце, синове: Павла Оливера и Димитрија“. (Видан Николић „Пријезда и Јелица“, Легенда, Чачак, 2008, стр. 25) .



*Петрушка област у селу Забрега*

Световно име Црепове кћерке не знамо, као ни световна имена оба сина. Други Црепов син Венедикт (монашко име) постаће 1456. године митрополит грачанички и по налогу службе прећи ће у област коју су држали Бранковићи. Монахиња Анисија се упокојила 1426. године, када у Хиландару боравио и Венедикт и за потребе манастира Свете Богородице Лешјанске превео Шестоднев Јована Златоустог. Монах Венедикт, успева да после нове тужбе Хиландараца, поново добије хрисовуљу – даровницу од деспота Стефана Лазаревића 1411. године, по којој му се признају права на целу жупу, а у баштеници пише да црква Пресвете Богородице са метосима припада „ктитору, попу, господину Венедикту Цреповићу“. У истој повељи писаној у Јагодини 1411. године Стефан Лазаревић још пише: „И ово приложих за Лештије, кад сам повратио Лештије попу Венедикту Цреповићу, по савету господина патријарха и целог богодарованог сабора са митрополитом и властелом“. Венедикт је умро 1459. године и сахрањен у цркви Светог Павла на Светој гори.

Сматра се да је у Косовској бици погинуо војвода Цреп, заједно са првим сином, тако да је династија Вукославића (Цреповића) остала без наследника и господара Петрушке области, пошто се Венедикт замонашио. У том случају баштина Петрус је припала владарској кући, односно кнегињи Милици и малолетном сину Стефану који

су једно време и управљали овом жупом. У бици на Трипољу 1402. године браћа Стефан и Вук, Лазареви синови, су се посвађали. Сукоб се распламсавао све више, јер је Вук тражио од брата да поделе Србију. После смрти кнегиње Милице 1405. године, Вук, кога су подржавали Ђурађ Бранковић и султан Сулејман, уз помоћ Турака два пута је долазио до престоног Београда 1409. године, где је деспот Стефан столовао. Уплашивши се да ће изгубити престо над Србијом, Стефан Лазаревић је пристао да брату Вуку да део Србије. Тада је Вук Лазаревић постао господар Петрушке области, али само за кратко време.

Политичке прилике су се промениле на штету Вука Лазаревића, па је баштина Петрус опет припала Стефану Лазаревићу. Он одлучује да баштину преда на управљање Цреповим сестрићима Оливеру и Димитрију, из виђене породице Орловића. Најстарији Црепов сестрић Орловић Павле, барјактар у војци кнеза Лазара, погинуо је на Косову и опеван у народној песми „Косовка девојка“ и упамћен у народном предању, које га везује за неколико крајева Србије. Тако је Црепово војводство над Петрушком области припало његовим сестрићима Орловићима. Оливеру је припао град Петрус на брду Чокоће изнад села Поповца, а Димитрију Петрус на планини Баби или у народу познат још и као Орловић градић. И под њиховом управом Петрушка област није изгубила ништа од свог војничког и стратешког значаја. Обе војводе оливер и Димитрије постају верни деспоту Стефану Лазаревићу, без обзира какву је он политику водио према Турцима или Бранковићима, династији са високим политичким и државним претензијама.

Ово је битан детаљ из историје Петрушке области и династије Вукославића (Цреповића), који се није спомињао и сматрамо да је и ова „бела мрља“ – празан временски простор наше историје, попуњени. Господари Петрушке области, своје ујчевине, постају војводе Орловићи - Оливер и Димитрије. Оливер се оженио принцемом Белославом, кћерком војводе Витомира, господара Браничева и после три године чекања родила им се принцеза Јелица, будућа супруга војводе Пријезде из Сталаћа. Приликом удаје за Пријезду, војвода Оливер, иначе угледан ратник, дао је у мираз и село Шавац, које се налазило ближе Сињем Виру, на ушћу Црнице у Велику Мораву, која је тада протицала уз само село Сињи Вир. Отуда и постоји извесна колебљивост код историографа да ли је „Пријездино село“ Сињи Вир, како се већма сматра или Шавац, који се после велике поплаве 1650. године премешта на стару локацију, данас познату као „стари Шавац“. И госпођа Јелица је под овим именом опевана у народној песми „Смрт војводе Пријезде“, али је народно предање око Сталаћа, Ћићевца и Варварина памти и као – Иконију, госпођу Војводе Пријезде. Војвода Димитрије Орловић се оженио лепом Албијаном, принцемом из Новог Брда, али са њом није могао да изроди



наследника. Тако да је кућа Орловића сада имала само једно женско дете.



**Грб династије Лазаревића и Бранковића**

У сталној династичкој борби Лазаревића и Бранковића, дошло је и до ратних сукоба више пута током неколико упада војске султана Мусе, Бајазитовог сина и претендента на турски престо. Градови Петрус, Каленић и Копријан били су на страни деспота Стефана Лазаревића, а Сталаћ и Болван на страни Ђурђа Бранковића. После изненадне смрти деспота Стефана Лазаревића 1411. године, Петрушка област прелази у надлештво владарске куће Бранковића. По налогу службе Венедикт Цреповић прелази у област Браничева, којом су управљали Бранковићи. У једној од чешћих судара српско-српске војске из моравских утврђених градова у периоду од 1407-1409. године погинуо је војвода Оливер, господар Петруса са брда Чокоће. Господар Петрушке области и оба утврђења Петруса, на Баби и на Чокоћу, постао је тада војвода Димитрије Орловић, који је као стриц и удао принцезу Јелицу за Пријезду, сина чувеног јунака Тодора од Сталаћа, дарујући му уз девојку и део баштине – село Шавац. Али 1413. године Петрус није одолео Мусиним акинџијама и оба утврђења су уништена и попаљена. Том приликом страдао је и војвода Димитрије Орловић. Принцеза Јелица, бременита, а у стварним историјским околностима је отишла из града Сталаћа 1413. године, по заповести свог мужа војводе Пријезде. Као робље откупио је неки трговац, у чијој кући се породила. Родила је Пријездиног сина коме је наденула име по деди – Тодор. Тодор је био последњи изданак, по женској линији, династије Орловић. Нажалост он није успео да обнови град Сталаћ и утврди га попут његових предака, јер су Турци 1459. године, падом Смедерева, коначно запосели целу територију Србије.

**Мирослав Димитријевић**



**ПАРАЋИНАЦ**  
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина



## Знаменити Параћинац

### Јован Петровић КОВАЧ

Јован Петровић Ковач је рођен око 1772/73. године у селу Својново, које је тада било у Јагодинској нахији, сада у Општини Параћин. После очеве смрти и мајчине преудаје пред Кочину крајину, пребегао је у Срем да би изучио ковачки занат. Тада је имао око 15-16. година. У то време Аустрија је прикупљала добровољце за рат против Турака. У августу месецу 1788. је примљен у Михаљевићев фрјакор, у који се пријавио да би војевао против окупатора своје земље. У фрјакору је и ратовао и учио занат.

Учествовао је у свим сукобима од 1788. до 1790. године, укључујући и знаменити напад на београдски Доњи Град, под командом Радића Петровића. Током трајања Кочине крајине одликован је златном медаљом за храброст, од стране пуковника Михаљевића, команданта фрјакора, због спасавања Радића Петровића 1790. године, при чему је и сам рањен.



**Јован Петровић Ковач**

После отпуштања и изласка из фрјакора 1790. Године, враћа се у Србију, али се убрзо насељава у Земуну где је стекао квалификацију ковачко секирског радника. Ковачку радњу отвара 1804. године и стиче звање ковачко-поткивачког мајстора, али је имао и право на лечење стоке.

По избијању Првог српског устанка, Јован Петровић је прешао у Србију и ставио се на располагање устаницима. Његова помоћ устаничкој војсци је била веома значајна и огледала се у поправци оружја. Оправљао је оружје, окивао трешњеве топове, лио нове металне топове. Био је изузетно успешан и прочуо се надалеко.

Био под именом Јован Ковач и сви су га тако звали. Једном приликом када су током боја топови почели да попуштају, Вожд је одмах слао по Ковача

да их притегне. Јован Ковач је често поправљао топове ризикујући и свој живот, за шта га је Карађорђе грдио „што се игра главом, а зна да ће устаницима још требати“.

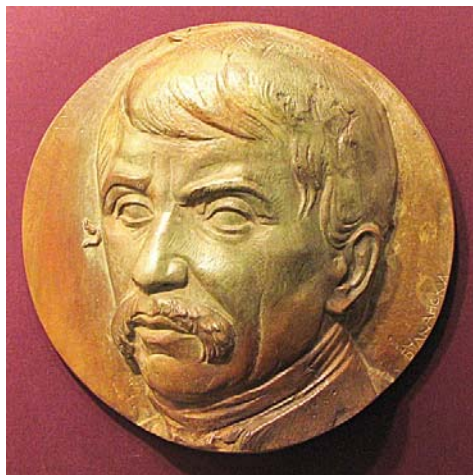
Својим знањем допринео је у стварању прве устаничке тополивнице у Београду. Карађорђе му се 1810. године захваљује за све услуге учињене Србији, а нарочито за велике заслуге у боју на Мишару 1806. године.

Крах устаничке Србије 1813. године враћа Ковача поново преко Саве у Земун, у своју стару радионицу. За време кнеза Милоша, одржавао је везе са Србијом, често прелазио реку ради послова, нарочито по Београду.

Био је мајстор свог заната и поред топова које је ллио и поправљао током устанка, правио је и крстове и звона за цркве, али и друге деликатније ковачке производе.

У Белу недељу, 1830. године, први пут после много времена, над Београдом је одзвонило звоно са Саборне цркве. Ова звона је излио и поставио управо Јован Петровић Ковач. Када су му рекли да би на тај звук Турци са тврђаве могли да пуцају, јер је православцима забрањено коришћење звона још од Султана Сулејмана Величанственог, 1521. године, Јован је одговорио: „Моје је да дижем а паша нека пуца ако му се пуца!“

Вешти мајстор исте године направио је званични српски грб и поклатио га кнезу аутономне кнежевине Србије. Одбио је награду одговарајући да „Роду и Отчеству чини услуге, а да је за њега највећа награда што му је Свевишњи то часније доживети допустио“.



Јован Петровић Ковач

(Музеј првог српског устанка, рад Остоје Балканског)

Јован Петровић Ковач је одржавао контакте са многим јавним личностима Србије, као и са Србима у Аустрији: Вуком Караџићем, митрополитом Стратимировићем, књиждаром Возаровићем и другима. У породици Јована Ковача сачувана је Карађорђева сабља.

До краја живота Петронијевић остао је у Земуну, повремено је послом прелазио Саву. Преминуо је 11. јула 1837. године у својој кући у Земуну. У

родном Својнову, сељани су касније подигли споменик Јовану Петронијевићу Ковачу.

Др Саша Т. Живановић

## Књижевност

### ПЕСМЕ Слађане Ристић



**Слађана Ристић**, је књижевник и уважени члан нашег Удружења. Рођена је у Параћину. Објавила је шест књига Три књиге песама: Свемилостива вода (1997), Препознавање музе (2002), Недељна чуда (2014), књигу прича Сезона собних вртова (2008), књиге прича за децу; Како смех лечи кијавицу (2006), Волети ветар (2016).

Објављује песме, приче, путописе, есеје, приче за децу у књижевним часописима и листовима. Заступљена у више књижевних избора и у антологијама. Сарађује са више листова и часописа. Објављује приче за децу и у Даници. Бави се и новинарством. Овом приликом ћемо Вам представити њене две песме.

#### Мој језик је изван сенке\*

Не дај да се из сна пробудим док сам на једрењаку  
И речи уплићем као да ћилим ткам  
На плавој води се најбоље пише док валови  
Бацају брод само се језик одржава  
Потребан је мој говор чист и звонак  
од Северних Спорада до Неретве  
Језик песника што одлази је у његовим џеповима  
У којима носи каменчиће  
Путовање његово је без излаза  
Не дај да се из овог сна пробудим  
јер волим свој језик глагољиво  
Премештам га из једног града у други  
у зноју семантике убадајући своје перо  
Китим га сунцокретом да у тунелима светли и звечи,  
Мој језик је врисак на планинским висовима  
Препознајем његов страх  
Словни су гласови уплашени и цвиле  
Моје написано писмо треба премазати воском  
и окачити га на једру да плута до Трста  
Бојим се смрти слова на лицу водопада  
Како дрхтим од таласа проклетог мора  
Лепим га на усне, скривам у ждрелу: Лингуа, лингуа  
да нико не потопаи мој брод  
Огрнута својим језиком одржавам се на пучини  
Говор, говорити, приповедати, вршити стихове, певати  
Мој језик је у сенци свих језика и изван сенке  
Не желим да имам улогу покојника  
Ја сам са сином језика у недрима Богиња  
од Леванта и Петруса до Истре једрим

Слађана Ристић

\* Песма МОЈ ЈЕЗИК ЈЕ ИЗВАН СЕНКЕ је објављена 8. августа 2020. год. у културном додатку ПОЛИТИКЕ.



## Песма о родном граду

Шушкао си стиховима у жудњи  
 Да искапиш родне пределе  
 Све док се Арханђел Гаврило није спустио  
 На стубове старог моста  
 Питао те је зашто желиш да  
 Полетиш на чистија пристаништа

О твом покушају силаска из улице детињства  
 Ни реч није рекао страхујући  
 Да не склизнеш у Скадар на Бојани  
 И суочиш се не са својом смрћу  
 Већ оном која гута град родницу

На грудима њеним  
 Вековима цветају мушкатле и зује пчеле  
 Трче уплашена деца и певају пси  
 Ако одес неприметно и заувек  
 Ни мудраци неће направити запис о теби

“Све је то обична носталгија”,  
 запевао си Гаврилу  
 “крст је мој изнад магле  
 раскрсница сам на којој се ломе каравани”

А шта си ти занатлијо од пера  
 Твој једини пут је  
 Је да призиваш кишу  
 Да свет опере од нечистог госта

Претворио си се у чувар кућу  
 и седиш у празнини  
 и за тебе је младо дрво и хризантема  
 Сведок си:  
 нечија душа се пресвклачи у болу  
 И клизи по површини набујале реке

Слађана Ристић

## Нови сазив скупштине Параћина

Конституисана нова Скупштина у Параћину  
 Владимир Милићевић нови председник



Параћин.- После много чекања, а на истеку законског рока конституисана је општинска Скупштина града на Црници. На конститутивној седници која је одржана 4. септембра верификовано је 55 мандата одборника према структури која је добијена на локалним изборима одржаним 21. јуна и 1. јула (за поновљено бирање на три бирачка места, јер је претходно гласање, због неправилности поништено). Одборници са листе Српске напредне странке добили су 28 одборничка места, ГГ Сигурно напред - Саша

Пауновић 14, Покрет Сви за Параћин 5, ГГ“Здрава прича“ 4. СПС 3, а један одборнички мандат припао је и Јединственој Србији. За новог председника Скупштине изабрана је Славица Јовановић, дипломирани правник из Извора, а на место заменика Милош Ђокић. Секретар Скупштине и надаље биће Драгана Костић.



Нови сазив Скупштине општине Параћин одмах је извршио и избор новог председника именовавши на то место Владимира Милићевића. Изабрано је и општинско веће које ће чинити Дејан Нешић, Милош Нешковић, Дејан Миладиновић, Бојан Вељковић Ненад Атанасковић, Дејан Шувајлија и Новица Марковић, сви из СНС-а као и Жарко Савић из ГГ „Здрава прича“ и Бранислав Стојановић (СПС). Тренутно коалициона већина има 36 одборника а састављена је од представника СНС, ГГ „Здрава прича“, СПС и ЈС.

М. Перић

## Информације из Удружења

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина у Београду у 2020. години редовне активности Удружења наставило у ФЕБРУАРУ, традиционално последњег уторка у месецу. У ЈАНУАРУ није било окупљања због просторија које се не греју. На фебруарском окупљању је објављен, одштаман и подељен најновији број 41 нашег Гласника Параћинаца. У најновијем броју могли сте да наставите са читањем сталних рубрика: Параћинске паметарнице, Знаменити параћинац, Активности Удружења, Спорт.

За наредне месеце смо већ имали испланиране промоције Збирке песама Сентиментално васпитање, аутора Александра Драгановића, који је врло успешно представљао Параћин са ученицима Економске школе, представом коју су одиграли у „Звездара театру“, а где је део публике чинило и чланство нашег Удружења. Међутим због ситуације са вирусом корона и светске пандемије, од марта месеца па на даље није било окупљања чланства. Постоји комуникација преко друштвених мрежа, и фејсбук профила нашег Удружења.

Надамо се да ова ситуација неће предуго трајати, и да ћемо бар у току наредне године обновити редовна окупљања.

**Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина**

## СПОРТ



### Слаб старт Јединства у новој сезони Нова лига - стара брига

Параћин.- Ковид -19 условио је да се прошлогодишње првенство „замрзне“ , а то је фудбалском клубу, Јединство ишло у прилог.

Наиме, због ноонастале ситуације државни фудбалски савез извршио је пекарање лига па је Јединство, као клуб добре традиције и захваљујући инфраструктурним условима уврштен у друштво српсколигаша. Ова одлука у граду на Црници дочекана је са много симпатија, а у самом клубу и са много еуфорије.

- Обећао сам да ћу Јединство вратити у српску лигу и за то ми је било довољно само два кола - еуфорично и са много поноса говорио је Дарко Миладиновић, тренер кога је управа клуба, зимус, поставила да води Јединство током пролећног дела првенства у зонској лиги , групе - Запад.

Повратак у друштво српсколигаша које је схваћено као својеврсно признање, у руководству клуба, које предводи Др Миливоје Милошаковић, је сматрано великим успехом, а не и изузетном обавезом. Наиме, после шест одиграних кола новог такмичења које ове сезоне броји чак 20 клубова, а према пропозицијама може донети да на крају сезоне из њега испадне чак 12 клубова, Јединство је освојито тек четири од 18 могућих бодова. Разочаравајући резултати одразили су се на промене у играчком и стручном кадру. Када су играчи у питању ту се посегло за појачањима из ближе и даље околине па је у клуб пристигло чак 14 нових играча. Припреме и уводне првенствене мечеве са клупе је предводио Дарко Миладиновић, али је последња два меча водио Владимир Пантелић. Оно што је извесно је да тим са стадиона „Парк принчева“ наставио са slabим играма, па је, очигледно, да шок терапија промене на стручном пољу није донела жељене промене на боље. Зато чуди оптимизам који исијава из лика председника клуба, Милошаковића , који , само дан после нерешеног резултата и веома анемичне игре против једног од главних кандидата за испадањем Трстеника смело устврђује:

- Бићемо седми на крају првенства, јер вам ја то гарантујем - рекао је Др Миливоје Милошаковић, председник Јединства.

М. Перић

Победа у 7. колу

Почетак изласка из кризе Јединства могла би да буде победа која је остварена на гостовању у Зајечару у оквиру 7. кола. Тим Каблова побеђен је резултатом 2:0, а стрелац оба поготка био је нови играч Марко Радивојевић.



### Након лошег старта „Стакларци“ ухватили корак - Срцем против беспарице

Параћин.- СФС Борац је тренутак замрзавања прошлог првенства српске лиге - исток дочекао на петом месту. Тиме је клуб који и поред бољег пласмана и резултата последњих пет година у односу на Јединство слови за вечно други клуб у Параћину што се огледа и у финансијским давањима које је добијао из општинског буџета, само себи својственим начином организовања и рада успео је да остане српсколигаш. Успех „Стаклараца“ је тиме већи када се зна да Српска фабрика стакла више од 10 година овом клубу не даје ни један једини динар помоћи и једино што везује ову фабрику и СФС Борац је традиција садржана у префиксу - СФС (Српска фабрика стакла), који у клубу нико не жали да избрише, јер се тиме одаје почаст бројним фудбалерима који су кроз 96 година дугу историју носили дрес клуба, а који су и основали радници Српске фабрике стакла, давне 1924. године.

Ново првенство српске лиге СФС Борац није започео очекивано па је већ на старту забележен пораз у утакмици против Младости из нишког насеља, Медошевац. Уследио је , потом и пораз на гостовању у Књажевцу (0:1),а онда су „Стакларци“ ухватили маршевски корак и у наредних пет мечева забележили победе. У последњем савладан је Цар Константин резултатом 5:3.

- Много већих брига имамо од оних на терену. Екипа нам је на окупу више од две године и само по крајњој потреби доводимо играче када неко оде из клуба. Оно што нам не да миран сан је недостатак новца. Клуб је од Општине за ову годину „добио“ три милиона динара, а сада је то давање смањено на само 1.970 000,00 динара. Нашем ривалу са градског стадиона, Јединству иако је почетком године био у лиги ниже опредељено је 5,5 милиона, а сада људи из Јединства најављују да ће због пласмана у српску лигу добити и који милион динара више. Надам се да маћехински однос неће да се настави са новом влашћу која ће ових дана бити конституисана - рекао је Михајло Аксентијевић, председник надзорног одбора СФС Борца, човек који је у параћинском српсколигашу више од 50 година.

М. Перић

### Захвалница



Драгим пријатељима из Удружења Крајевчана и пријатеља Крајевца се захваљујемо на веома успешној сарадњи.



## Одбојкаши Борца досегли највиши пласман у историји „Стакларци“ прволигаши



Параћин.- Највећи успех у 40 - годишњој историји остварио је параћински одбојкашки клуб. Борац је основан 1980. године као секција спортског друштва „Борац“, а као идеја за оснивање и његово постојање било је такмичење у одбојци у оквиру „Стакларијаде“. Наиме, у

то време шест стаклара које су постојале у тадашњој држави установиле су своје спортске сусрете који су се током јуна или јула одржавали сваке године, а једна од спортских дисциплина била је и одбојка. На последњој стакларијади 1979 године у одбојци је освојено прво место па је покренута идеја о оснивању одбојкашког клуба.

Током досадашњег постојања Борац, који је све до пре пар година, попут свих клубова спортског друштва испред имена имао префикс СФС, такмичио се у подручним лигама, а пре две године изборио је пласман у 1. Б лигу. Током пришлосезонског надметања „Стакларци“ су били доминантни у том такмичењу, јер су од другог кола, па све до прекида првенства због Ковид - 19 (остало да се одигра још два кола) био на челу табеле па је Одбојкашки савез Србије параћински клуб уврстио у такмичење Прве лиге. Тако ће Параћинци имати прилике да током наредне сезоне међу 12 клубова даугосте тимове који су некада били шампиони у СФРЈ попут ВГСК (Великоградиштански спортски клуб). Остали тимови који ће се супротставити „Стакларцима“ су Клек Србијашуме, Дубочица (Лесковац), Карађорђе (Топола), Железничар (Београд), Нови Сад - Манекс, Смедерево Царина, Јединство (Стара Пазова), ВА - 014 Баувесен (Ваљево), Спартак (Љиг), Металац - Таково (Горњи Милановац). Првенство у овој лиги креће 2. октобра, а Параћинци ће деби имати против Ваљеваца на свом паркету.

- Остварили смо највећи успех у историји клуба пласманом у Прву лигу, али више од тога је да смо нашим суграђанима којих је на појединим мечевима , током претходних година, било више од 1000 на

трибинама дали могућност да уживају у спорту у коме Србија током последње две деценије бележи изванредне резултате. Циљ нам је да наставимо са јачањем клуба, а посебно морамо да ојачамо спонзорски пул, јер средства која добијамо од Општине нису довољна. Параћину је потребно да имају јаке дворанске спортове па се надамо да ће нам бити омогућено да се несметано такмичимо и у 1. лиги и да ћемо моћи да остваримо циљ који смо поставили, а он је остатак у прволигашком друштву - рекао је Душан Перић, секретар Борца

*М. Перић*

## Позив на сарадњу у Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на е-mail

[udruzenje.paracinaca@gmail.com](mailto:udruzenje.paracinaca@gmail.com)

Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији или на Facebook профилу.

*Хвала.*

**Редакција Гласила Параћинац**

**Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.**



Активности Удружења као и информације о редовним окупљањима можете пратити на Facebook профилу Udruzenje Paracinaca i prijatelja Paracina u Beogradu, као и на нашем сајту на адреси [www.paracinac.com](http://www.paracinac.com).

### Гласило удружења Параћинац и пријатеља Параћина

Редакцијски одбор: др Саша Живановић (главни уредник), Петар Живановић, Бранко Куцина, Дејан Лазаревић, Слађана Ристић (секретар редакције).

Техничка припрема и уређење: др Саша Живановић

Адреса: бул. Деспота Стефана 12, Београд

веб адреса: [www.paracinac.com](http://www.paracinac.com)



**ПАРАЋИНАЦ**  
Гласило Удружења Параћинац и пријатеља Параћина

